

CARLOS FUENTES

Traducere de Horia Barna

Câștigător al
Premiului
Cervantes

VOINȚA ȘI NOROCUL

Cuprins

INTRODUCERE	
Cap retezat	11
PARTEA ÎNTÂI	
Castor și Polux	15
PARTEA A DOUA	
Miguel Aparecido	139
PARTEA A TREIA	
Max Monroy	277
PARTEA A PATRA	
Cain și Abel	335
EPILOG	
Urcarea la cer	469

*Copiiilor mei,
Cecilia
Natacha
Carlos*

PARTEA ÎNTÂI

Castor și Polux

Permiteți-mi să mă prezint. Sau mai bine spus: să-mi prezint trupul, despărțit în mod violent (ați și aflat asta) de cap. Vorbesc de trupul meu deoarece l-am pierdut și nu voi mai avea altă ocazie să vi-l prezint domniilor voastre, sau mie însumi. În acest fel vreau să arăt, o dată pentru totdeauna, că povestea care urmează este dictată de capul meu și doar de capul meu, de vreme ce trupul, despărțit de el, nu mai este decât o amintire: cea pe care voi putea să o încredințez și să o las în mâinile cititorului prevenit.

Bine prevenit: trupul reprezintă cel puțin jumătate din ceea ce suntem. Fără îndoială, îl ținem ascuns într-un dulap verbal. Din pudoare, nu vorbim despre neprețuitele și indispensabilele lui funcții. Iertați-mă: eu voi vorbi cât se poate de amănunțit despre trupul meu. Deoarece, dacă nu o fac, foarte curând trupul meu nu va fi decât un cadavru neîngropat, o pasăre la abator, un cotlet anonim. Iar dacă nu doriți să aflați despre intimitățile mele trupești, săriți peste acest capitol și începeți lectura, frumușel, de la următorul.

Sunt un bărbat de douăzeci și șapte de ani și de un metru șaptezeci și opt înălțime. În fiecare dimineață mă privesc gol în oglinda din baie și îmi mângâi obrajii, anticipând ritualul

cotidian: rasul bărbii și al mustății, provocarea unei reacții puternice pe față cu apa de colonie Jean-Marie Farina, mulțumindu-mă să-mi pieptăn chica neagră, deasă și ciufulită. Să închid ochii. Să le refuz chipului și capului rolul principal pe care moartea mea va avea grijă să li-l dea. Să mă adun, în schimb, în corpul meu. Trunchiul care se va despărți de cap. Corpul care mă ocupă de la gât până la extremități, acoperit cu o piele palidă cu nuanțe de scorțișoară și terminat cu unghii care continuă să crească ore și zile după moarte, ca și cum ar vrea să zgârie capacul coșciugului și să strige sunt aici, sunt încă viu, au greșit când m-au îngropat.

Aceasta este o concepție pur metafizică, așa cum este spaima în formele ei trecătoare și permanente. Trebuie să mă concentrez în pielea mea acum și aici: trebuie să-mi recuperez fizicul, în integritatea sa, înainte de a fi prea târziu. Acesta este organul tactil care-mi acoperă tot corpul și care se prelungește în interiorul lui cu glumițe anale moderate și acceptabile, dacă e să le compar cu glumele mai mari ale genului feminin, cu un nesfârșit intrat și ieșit de corpuri străine (scula bărbatului, de obicei, și trupul copilului în mod sacru, în timp ce din involucrul meu masculin ies doar sperma și urina prin față, iar prin spate, precum *chez la femme*, rahatul sau, în cazuri de constipație, porcăria profundă care e supozitorul). Fredonez acum: „Se cacă boul, se cacă vaca, ba chiar și fata cea mai aleasă scoate bila ei de caca.“ Cuprinzătoare, generoase intrări și ieșiri ale femeii. Strâmte, avare cele ale bărbatului: uretra, anusul, urina, rahatul. Precise și brutale, numele. Obscure și caraghioase, pseudonimele: tubii lui Bellini, ansa lui Henle, capsula lui Bowman, glomerulul lui Malpighi. Pericole: anuria și uremia. Fără urină. Urină în sânge. Le-am ocolit. În definitiv, toate pot fi ocolite în viață, cu excepția morții.

Am transpirat. În timpul vieții a transpirat tot corpul meu, cu excepția pleoapelor și a marginii buzelor. Am transpirat curat,

fără miros urât, chiar dacă transpirația și urina ca produse umane se pot deosebi prin calitatea diferită a mirosului. Niciodată nu am avut nevoie de deodorante. Am avut axile nobile și curate. Urina mea însă mirosea urât, a magherniță părăsită și a peșteră întunecată. Rahatul meu era diferit în funcție de împrejurări, depinzând în special de hrană. Mâncarea mexicană ne apropie în mod primejdios de diaree, cea americană, de colici, cea britanică, de constipație. Doar bucătăria mediteraneeană asigură un echilibru sănătos între ceea ce intră pe gură și iese pe cur, ca și cum uleiul de măsline și oțetul de Modena, produsele grădinilor din Sud, clementinele și smochinele, pepenii și ardeii ar ști că plăcerea de a mânca trebuie să se compenseze cu plăcerea de a te căca, în deplin acord cu vorbele lui Quevedo: „Iubirea mea pentru tine e mai presus decât plăcerea imensă de a mă căca.“

În orice caz – în cazul meu –, rahatul este aproape întotdeauna tare și maroniu, uneori răsucit și cu moț asemenea celor de lut care se vând prin târguri, alteori diluat și chinuit de condimentele naționale: rahatul meu. Și, rareori (mai ales când călătoresc), reticent și cu năbădăi.

Știu că prin aceste divagații, dragii mei supraviețuitori, amân ceea ce e mai important. Să ajung la capul meu. Să vă povestesc cum era fața mea după ce am dat de înțeles că fesele sunt, după cum bine se știe, a doua față a bărbatului. Sau poate prima? Deja am precizat, când mă pieptănam, că am o clăie zdravănă de păr negru și mai creț decât o agavă. Trebuie să precizez și că ochii mei negri s-ar afunda în orbitele unui schelet facial aproape transparent dacă nu ar fi masca tuciurie a pielii. (Pielea tuciurie ascunde mai bine sentimentele decât pielea albă. De aceea, atunci când se manifestă, o face mai brutal, deși mai puțin ipocrit.) Pe scurt: am sprâncene invizibile, gură plăcută, subțire, aproape mereu zâmbitoare, fără alt motiv decât buna-cuviință. Urechi nici mari, nici mici, oarecum potrivite chipului meu exagerat de sfrijit, pielea

lipită de os, smocurile pletelor ieșite precum tufișurile nocturne care cresc fără lumină.

Și am nas. Nu un nas oarecare, ci o trompă mare, din fericire slabă, însă lungă și subțire, ca un periscop al sufletului, care o ia înaintea vederii pentru a explora peisajul și pentru a vedea dacă merită să descindă sau să rămână retras, sub marea existenței.

Uriașa sargasă a morții anticipate.

Marea, care urcă în valuri mici, obligându-mă să o suport înainte să ajungă până la orificiile nasului meu mare, proeminent, între plajă și marea răsăritului.

Sunt trup. Voi fi suflet.

Năsoi. Năsulică. Năsos. Nasolit. Pinocchio. Tapir. Dumbo (în ciuda urechilor normale). Hărmălaia din curtea școlii nu întrece epitetele pe care mi le arunca gloata de mucoși identici în uniformele lor compuse din cămașă albă și cravată albastră întotdeauna prost înnodată, de parcă nefolosirea ultimului nasture de la guler ar fi fost simbolul universal al unei revolte învinse la sfârșit de dubla disciplină a învățătorului și a religiei. Pulover albastru, pantalon gri. Doar la extremități această gașcă școlărească își dădea în vileag neglijența și brutalitatea. Pantofii de piele roasă din cauza obiceiului de a șuta, de a trage șuturi mingilor în curte, de a trage șuturi pupitrelor în clasă, de a trage șuturi pomilor pe stradă, de a se folosi de șuturi pentru a demonstra, chiar dacă fără cuvinte, că protestau, că se nășteau pentru a protesta, că erau nonconformiști. Trebuia să fiu recunoscător că pe mine mă agresau doar cu vorbe, nu cu lovituri?

Nu știu. Ferocitatea batjocoritoare de pe chipurile lor era așa de mare, încât, în ciuda intenției mele estetice de a-i deosebi între cei mai urâți nu atât pe cei mai frumoși – că nu erau –, ci pe cei mai puțin „feroce“, atunci când mă agresau, eu vedeam o singură bestie cu o singură față, cu dinți mizeri și ochi cu pleoape

metalice, care parcă ar fi protejat un seif cu sentimente de nemărturisit în spatele unor gratii de pușcărie, și niciodată nu am uitat că aceiași nemernici care mă agresau din cauza nasului meu mare mai târziu se rugau cu capetele aplecate și cântau imnul național cu bărbiile tremurând de mândrie.

Școala „Jalisco“, numită așa de când liberalismul revoluționar interzisese învățătura religioasă, iar conservatorismul revoluționar se făcuse că nu vede și o tolerase, însă școlile nu exaltă credința, ci patriotismul istoric sau geografic: Columb, Bolivar, Patria, Mexic deveneau pseudonimele unor școli iezuiste, mariste, lassaliste și, în cazul liceului la care m-au trimis, a Prezbiterienilor Catolici, așa că, printre noi, școala era cunoscută ca Prezbiteriul, și nu ca Jalisco. Era un mod de a lua peste picior ipocrizia împărtășită de guvern și de cler. „Jalisco“, în afară. „Prezbiteriu“, înăuntru.

Năsos, Pinocchio, Năsulică, curgeau insultele, mă obligau să dau înapoi în timp ce ei avansau ca o coloană militară condusă de un băiețandru oribil ras în cap, cu ochi lunecoși și gura ca o sfeclă, urechile cusute de cap și o ținută de mare brigand, o poziție de atac, un gest de sfidare nu doar față de mine, ci față de lume: era nonconformistul cel mai nonconformist; își înnodea cravata peste piept, și-o agăța în jurul gâtului, accentuându-și astfel aerul de bandit. După tipic. Deși el părea să întruchipeze căpetenia zurbei școlare, un sentiment a cărui sorginte n-am putut să o identific îmi spunea că șeful gherilei nu era pornit împotriva mea și a nasului meu, ci a ceva diferit, mai apropiat de el, ceva spulberat de prezența mea imediat ce suna clopoțelul care anunța sfârșitul recreației – sau imediat ce intervenea unul dintre învățători care, până atunci, nici măcar nu priviseră la ceea ce mi se întâmpla, de parcă agresarea, chiar dacă numai verbală, a unui elev nu ar fi fost prea diferită de jocul de baschet, spusul bancurilor sau mâncatul gustării.

M-am pregătit sufletește. „Rezistă, Iosua. Nu ceda. Nu răspunde la insulte. Înarmează-te cu răbdare. Îvinge-i cu calmul tău. Să nu cumva să-ți treacă prin minte să lovești pe cineva. Cel care se enervează pierde. Rămâi serios și liniștit. Te vor respecta până la urmă, o să vezi.“

Până în ziua în care bunele mele sfaturi au fost trădate de impulsurile mele rele și i-am cârpit o palmă chelului atât de agresiv. A izbucnit un adevărat San Quintin (pentru pasionații de istorie: în această luptă, Filip al II-lea a învins Franța și s-a acoperit de glorie) într-o hărmălaie teribilă, care până la urmă s-a transformat într-o înfrângere și care amintea și de acel Rosario de Amozoc, când fără excepție toți s-au luptat între ei și s-au lămurit într-o încăierare demnă de scandalurile de tavernă din filmele western. Sau într-un Donnybrook, versiunea englezească a unei harababuri, *fracas*, *melée*, bruhaha, țipete, tumult, *julzbalú*, pandemoniu, *charivari*, confuzie, altercație și, în general, pur și simplu babilonie. Mai precis: chelul a căzut pe spate peste colegi care l-au aruncat înapoi către mine, chiar dacă războinicul a alunecat și s-a lovit cu fața de pardoseala curții, lucru care a provocat o dispută între doi, după aceea patru, după aceea șapte colegi, legată de cine l-a făcut să cadă pe lider, și un alt băiat, hotărât, s-a oprit lângă mine, în fața mulțimii de școlari, și a strigat că următoarea lovitură nu va fi împotriva mea, ci împotriva lui.

Prezența apărătorului meu s-a transformat în autoritate asupra unei găști care își măsura forța prin număr, și nu prin curaj. Fluierul ordinii profesoriale a răsunat până la urmă în acea după-amiază mai mult decât agitată, fiindcă soarele dimineții avea să se îmbăieze în aversele de ploaie vesperală și punctuală.

– Este anotimpul ploios, mi-a spus zâmbitorul meu apărător, punând o mână pe umărul meu.

I-am mulțumit. A spus că nu-i înghite pe scandalagii. S-a destins și i-a întins mâna chelului, să se ridice.

– Să nu întârzii la oră, ticălosule, i-a zis.

Chelul și-a șters cu mâna sângele de la nas, ne-a întors spatele și a plecat în goană.

Eu și noul meu prieten am mers împreună de-a lungul mării curți a școlii, un spațiu înconjurat de două etaje cu clase și săli și cu un teren de fotbal în fund.

– Dacă ar fi un pic mai culți, ți-ar zice Cyrano.

– Sunt niște nemernici. Nu le da idei. M-ar numi Sir Ano.

– Și dacă ai fi șontorog, Nureyev.

Salvatorul meu s-a oprit și m-a privit pătrunzător.

– Nu ai un nas mare. E doar un nas lung. Nu te lăsa intimidat de această adunătură de smintiți. Cum te cheamă?

– Iosua.

Era să adaug obișnuitul „în slujba dumneavoastră“, specific curtoaziei coloniale mexicane, când protectorul meu și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un hohot de râs prelung.

Așa aș vrea să mi-l reamintesc mereu, ca în acel moment. De aceeași înălțime cu mine, însă cealaltă față a monedei mele. O față cu tendință spre îngrășare, în care obrajii copilăriei nu se desprinseseră încă de laptele matern. Da, o gură de biberon și niște ochi atât de blânzi și de deschiși, încât aproape că implorau suzeta. Corpul, în schimb, era viguros, cu mersul hotărât, poate prea sigur de pasul apăsător și înaintarea dreaptă, pe când mișcările mele aveau tendința să alunece iute și chiar un pic nehotărâte, de parcă n-ar fi știut dacă sub picioarele mele era sol sau gol, podea sau mlaștină, lumină sau noroi...

Asta am observat din prima. Mersul meu nesigur și întretăiat. Mersul marțial și chiar autoritar al prietenului meu.

Mi-am dat seama de faptul că el nu se prezentase. Eu m-am prezentat din nou.

– Iosua, i-am spus fără să mă opresc din mers.

El s-a oprit, împietrit. L-am privit cu destulă mirare.

– Iosua. Iosua, am repetat puțin stânjenit. Iosua Nadal.

Prietenul meu s-a cutremurat. Râsul l-a cuprins, l-a încovoiat, apoi l-a obligat să ridice capul, să privească cerul care, cu fiecare secundă, devenea tot mai înnorat, să privească după aceea fața mea descumpănită, hohotind și mai mult văzându-mă, provocând în mine un vag sentiment de iritare, ca o glumă neîmpărțășită, o veselie cam agasantă pentru mine.

– Și pe tine? am reușit să-i arunc, ascunzându-mi iritarea.

– Ie... Ie..., a apucat la rândul său să spună printre hohote.

M-am enervat încă un pic:

– Auzi, bășcălia asta nu mă...

M-a luat de umăr:

– Nu e râs, prietene... Este mirare...

– Atunci nu-ți bate joc.

– Ierihon. Mă cheamă Ierihon, a spus cu o seriozitate bruscă.

– Ierihon și mai cum? am insistat.

– Ierihon pur și simplu. Fără nume de familie, a spus noul meu prieten cu un aer expeditiv și categoric, ca și cum în momentul deschiderii unei cărți întregul text ar dispărea, lăsând doar numele de botez al autorului, dar nu și numele lui de familie.

– Ierihon... Merge ca uns.

Râul se revarsă în timpul recoltelor. Acum este secat, iar triburile pot trece. În primul rând, trebuie trimis un spion pentru recunoașterea terenului. Iosua traversează Iordanul deghizat în negustor și se ascunde într-un bordel din oraș. Prostituata locuiește acolo împreună cu familia. Este o femeie candidă și generoasă. Cu trupul ei, cu sufletul ei, cu oblăduirea ei. Este obișnuită să ascundă bărbați fugari, soți dușmani, bețivi care au nevoie de timp să-și vină în fire. Impotenți care mai adastă și doresc să-și demonstreze virilitatea recuperată, prin tandrețea și răbdarea pe care doar o curvă le poate oferi, deoarece asta-i este vocația, și nu

doar profesia. Știe, oare, prostituata că Iosua și bărbații lui sunt membrii unui trib rătăcitor care s-a oprit pe malurile Iordanului și că sunt în căutarea țărâmului făgăduinței? Curva, pe care o cheamă Hetara, crede că nu există nici țărâmul făgăduinței și nici paradisul pierdut. Știe despre nebunia Israelului și a profesilor lui. Toți doresc să părăsească pământul care-i găzduiește ca să plece către următorul ținut al făgăduinței. Însă, odată ajunși acolo, imediat vor începe să viseze la următorul țărâm al făgăduinței, și tot așa mereu, până când vor sfârși în deșert și vor muri de sete și de foame. Marea curvă din Ierihon nu vrea ca orașul ei să devină destinația finală a triburilor lui Israel. Nu pentru că i-ar detesta. Dimpotrivă, ea îi iubește, deoarece îndrăgește vocația pribeagă a Israelului și nu vrea să se oprească aici doar ca să meargă mai departe într-o împlinire a unui destin interminabil.

Deoarece știe aceste lucruri, clienții bordelului îi cer sfatul, iar ea spune povești. Pe unele le-a visat. Pe altele și le-a amintit. Însă pe majoritatea le improvizează în funcție de căldura vizitelor pe care le primește. Este o vrăjitoare, spun apropiații care se adună, precum câinii abandonați, la generozitatea ei senzuală, care îi admiră pe cei care-i vorbesc și le prezice viitorul clienților săi, știind doar cine sunt acei clienți. Ea este realistă. Niciodată nu i-ar atribui unui bărbat un destin care nu s-ar afla dinainte în viitorul respectivului bărbat. Deoarece ei îi ajunge un amănunt din trecutul fiecărui client pentru a-și imagina cu precizie viitorul acestuia. Nu este o femeie nemiloasă. Este o femeie cumpătată. Când viitorul se întrevide fericit, potolește bucuria, fiindcă știe bine că orice cotitură a vieții poate, pe neașteptate, să o umbrească. Atunci când, dimpotrivă, viitorul este nefericit, ea adaugă o mică doză de optimism, aruncă o glumă, dă din umeri și trece de la prorocire la prostituție: carnea ei, gura ei, picioarele ei, acesta e viitorul...

Iosua a venit la Ierihon cu o intenție limpede: să exploreze orașul, pentru ca apoi să-l cucerească și în acest fel să continue

cucerirea tărâmului Israelului începută de Moise, pe care Iosua l-a slujit ca un fiu și căruia i-a promis, în ceasul morții, că va continua asiduul drum de la câmpiile lui Moab până la munții lui Nero și la vârful Pisgah. Că va cuceri tot pământul care se vede, de la Vilead la Dan, pământurile lui Efraim și ale lui Manase, ca și pământul Iudeii până la mare. Însă mai înainte trebuia învins și ocupat orașul care le stătea dinainte, primul oraș, orașul palmierilor: Ierihon. Iar pentru asta se afla acolo Iosua, ca să cercezeze locul și să-l cucerească în ziua următoare. Se simțea protejat în generosul bordel, cu înțepătoarele lui mirosuri de sudoare și excrescențe, vin vărsat, fripturi felurite, păr de animal ars, fum de foc molcom, tavane roșii. Își amintea, în schimb, de musturarea lui Moise, protectorul și îndrumătorul său, împotriva plăcerilor sexului și cultului orgiastic al lui Balaam. Mângâierile acelei mari curve a deșertului îi spuneau, în schimb, că datorită ei, infidelității sale, protecției sale, avea să cadă orașul Ierihon, și poporul evreu ar putea să-și urmeze drumul tăriei cu dreptate și dreptatea cu tărie. Iosua a întrebat-o pe prostituată ce era-n joc, în noaptea asta, între iubire și război. Iar ea i-a spus că în fiecare coit din lume erau în joc viața și moartea, plăcerea pură și gratuită împreună cu datoria de a da naștere produsului coitului, întreruperea temporală a datoriei în numele plăcerii și reluarea sa fatală după separarea perechii erotice și impunerea legii acestei lumi. Și dincolo de asta? a întrebat nerăbdător Iosua, capturat deja între picioarele Hetairei, pe care așa se hotărâse să o numească, în focul plăcerii, înțelegând că aici, în așternutul acestei femei, se pregătea atât pentru victorie, cât și pentru înfrângere.

I-ar atribui oare uneia sau celeilalte ora asta de fericire? I-ar ierta victima concupiscenta frugală? Va plăti scump în momentul înfrângerii? Iosua grăbi actul, iar Hetaira se simți îndreptățită, așa cum ședea așezată cu picioarele încrucișate pe culcușul de paie, să-i spună: Iosua, vei câștiga bătălia, dar nu-ți vei împlini

destinul. Poporul tău va șovăi pe veci între rămânerea într-un singur loc sau promisiunea următorului loc de cucerit, un loc mai bun decât cel dinainte și tot așa, pe rând. Exodul va fi nesfârșit. Și va fi nou. În următoarele lor pribegii, descendenții tăi vor îmbogăți pământul pe care-l vor călca. Dacă vor fi medici, vor vindeca. Dacă vor fi artiști, vor crea. Dacă vor fi avocați, vor apăra. Vor avea succes și vor fi invidiați. Vor fi invidiați și vor fi prigoniți. Vor fi prigoniți și vor suferi cele mai grele torturi. Marele bocet al poporului tău în care se vor recunoaște, timp de o clipă tragică și fericită, toți bărbații, femeile și copiii lumii. Asta văd, Iosua. De asemenea, văd poporul tău neclintit, sigur că a găsit o patrie și nu mai este obligat să se deplaseze. Asta va fi o amăgire. Israel este condamnat să migreze, să se deplaseze, să ocupe pământuri așa cum tu, mâine, îl vei ocupa pe al meu. Trupurile noastre s-au unit așa cum mâine se vor uni pământul meu cu al tău.

Gândește-te, Iosua, cum o să-mi înapoezi pământul? Cum o să eviți ca destinul meu să fie mâine al tău, cel de totdeauna? Vei ocupa pământul meu doar ca să uiți că nimeni nu ți l-a dat pe al tău...?

Iosua a ascultat-o cu atenție pe Hetaira și și-a spus că noaptea aceasta de plăcere neîngăduită reprezenta prețul victoriei permise. Hetaira știa totul și nu ierta nimic. Iosua a văzut asta în privirea ei întunecată, i-a smuls panglica roșie care îi strângea părul negru și i-a spus:

– Fă-mi o ultimă favoare. Atârnă panglica colorată de acope-rișul casei tale.

– Se vor salva familia și clienții mei?

– Da, te vei salva tu însăși. Îți jur.

În acest fel a justificat Iosua noaptea petrecută alături de curva din Ierihon, s-a întors pe munte și le-a spus evreilor: Într-adevăr, Iehova ne-a dat pământul în mâini. Și toți l-au urmat până la malurile Iordanului și au scos strigăte puternice, convinși că Dumnezeu le-a promis că vor învinge în luptă, iar preoții vor

face să sune trompetele. Atunci, zidurile orașului Ierihon s-au prăbușit cu zgomot mare, ca și cum vocile și trompetele ar fi fost brațele lui Dumnezeu, iar evreii au intrat în Ierihon și au distrus orașul, au ucis cu săbiile bărbații, femeile și copiii, bătrânii, boii, oile și măgarii, respectând doar ordinul lui Iosua:

– Să nu vă atingeți de prostituata Hetaira.

Iar Hetaira s-a dus să trăiască printre evrei și a aflat că orașul ei nu avea să se mai vadă în veci, deoarece Iosua a poruncit ca acela care îl va reconstrui să fie blestemat în ochii Domnului.

Așa am devenit prieteni eu și Ierihon. Am descoperit tot ceea ce aveam în comun. Vârsta. Șaisprezece, șaptesprezece ani. Lecturi, nu doar timpurii, ci împărtășite, chiar dacă el avea avantajul unui an în plus față de mine care, în timpul adolescenței, reprezintă mult. Îmi împrumuta, adnotate, cărțile pe care le citise. Comentam împreună. Și o atitudine comună în interiorul școlii și în afara ei. A fi independenți. Am descoperit că nu îngăduiam să ni se inoculeze opinii care nu ne aparțineau sau care, cel puțin, să nu treacă prin sita criticii noastre. În plus, consideram că ale noastre nu erau doar păreri, ci și îndoieli. Cel mai solid teren al prieteniei noastre acesta a fost. Aproape instinctiv, eu și Ierihon înțelegeam că fiecare rând pe care îl citeam, fiecare idee pe care o primeam, fiecare adevăr pe care-l susțineam conținea contrariul său, precum ziua și noaptea. Nu lăsam să treacă, în acel ultim an de liceu, niciun rând, idee sau adevăr pe care să nu o supunem judecății. Încă nu calculam cât de folositoare – sau cât de dăunătoare – ne-ar fi această atitudine atunci când aveam să ieșim în lume, în afara cuibului protector al școlii. Acum, a fi disident înăuntrul ei, cu un aer încă adolescentin, pedant și exagerat, ne scotea în evidență față de plebea școlărească ce ne înconjura și care, după ce Ierihon îmi luase apărarea și amintindu-și de nasul însângerat al chelului

năbădăios, a încetat să se mai ia de mine sau de nasul meu, căutându-și alte ținte împotriva cărora să se bată, cu condiția să poată izola victima și să apară ca o masă fără identitate și, în consecință, imposibil de pedepsit.

Inclusiv faimosul chel a ajuns să vină la noi cu o veste hilară și falsă.

– Se spune că nu vă despărțiți niciodată fiindcă sunteți poponari. Vreau să fiu prietenul vostru ca să văd dacă se încumetă să mai spună asta și despre mine.

Și-a însoțit cuvintele cu un gest de răutate strașnică și cu o sprinteneală greoaie, de erou în formare.

L-am întrebat, cu falsă admirație, dacă el era la adăpost de orice agresiune și a spus că da. De ce? am insistat. Deoarece sunt foarte bogat și nu sunt încrezut. A arătat, cu pumnul lui mereu însângerat sau acoperit de coajă, către stradă:

– Vedeți un Cadillac negru oprit acolo afară, la ieșirea din școală?

Bineînțeles. Făcea deja parte din peisaj.

– M-ați văzut urcându-mă în el?

Nu, l-am văzut așteptând autobuzul la colț.

– Păi, este mașina tatălui meu. Vine după mine în fiecare după-amiază. Șoferul mă vede ieșind, coboară și-mi deschide portiera. Eu mă duc înainte la stația de autobuz și Cadillacul se întoarce singur.

M-am gândit la consumul inutil de benzină, însă am tăcut, considerând că deocamdată băiatul merita toată atenția noastră. Și-a pus mâinile în șold și ne-a privit cu o simpatică – sau poate patetică – nevoie de aprobare. În lipsa unor aplauze din partea noastră, a cedat și s-a prezentat.

– Sunt Errol.

Acum și eu, și Ierihon am zâmbit, iar zâmbetul nostru amabil era o solicitare: Explică-ne.

*O carte atotcuprinzătoare,
o reinterpretare spectrală a ideii de roman
care se ia la trântă cu istoria.*

The New York Times

Considerată de mulți critici o satiră întunecată și o tragedie poetică, *Voința și norocul* marchează poate cel mai înalt prag al imaginației și al realismului lui Fuentes. În această nouă critică social-politică, aflăm povestea prieteniei dintre Iosua Nadal și Ierihon, care se întâlnesc în adolescență și încearcă să trăiască altfel decât ceilalți, dar aleg drumuri diferite pentru a-și îndeplini scopul.

Cei doi prieteni sunt protagoniști într-un bildungsroman format inițial din aspirații și filozofări adolescente, presărate cu trimiteri literare și aluzii la Kafka, Nietzsche, Odiseu și divinitate. Mai apoi, capcana întinsă de suprapersonaj – Mexicul însuși – îi obligă să reconstituie în cheie modernă mitul lui Cain și Abel. Misterul personajelor este dezvăluit chiar de capul retezat al lui Iosua, abandonat pe o plajă de lângă Pacific. Pe măsură ce îi aflăm destinul, granița dintre bine și rău dispare.

byblos

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1406-9

9 786064 414069